

Heb ik weer...

Dacht ik even snel boodschappen te doen, word ik staande gehouden door een man van 93 die in mij een geschikte gesprekspartner denkt te vinden. Dat blijkt ook zo te zijn, ondanks mijn constante schijnbewegingen richting auto die, jammerlijk genoeg, naast de zijne blijkt te staan. Terwijl hij zijn levensverhaal serveert, wiebel ik wat onrustig op mijn voeten. Hoe oneerbiedig het ook mag klinken, ik heb hier eigenlijk geen tijd voor, want het eten voor morgen staat in de oven en in gedachten zie ik de rookpluimen al boven mijn huis uitstijgen.

Toegegeven, ik weet nu wie er fout was in de oorlog. Had ik anders niet geweten. En ik weet nu ook dat hij vroeger altijd ging dansen met zijn vrouw. Dat diezelfde vrouw niet heel lief was, maar dat meneer dat op de koop toe nam omdat ze zulk mooi haar had en ontzettend goed kon zoenen.

Nadat hij zichzelf comfortabel in de open kofferbak van zijn Mercedes heeft geïnstalleerd — we gaan blijkbaar nog niet naar huis (nog lange niet, nog lange niet) — doet hij ergens halverwege één van bovenstaande onderwerpen een greep in zijn boodschappentas. Zonder het gesprek te onderbreken wordt mij een banaan aangeboden, waarvoor ik nog vriendelijk bedank, want ik heb thuis genoeg fruit op de schaal liggen waar ik op mijn manier niet aan toe kom. Helaas is nee, zoals zo vaak, niet het wenselijke antwoord. Op zijn aandringen neem ik dan toch die banaan maar aan en leg de traktatie op de doos eieren die ik al een dik kwartier met kramp in de polsen van een onomkeerbare ontmoeting met het parkeerterrein probeer te redden. En och, die banaan, dat zal wel goed bedoeld zijn, denk ik nog...

Na een klein half uur komt dan eindelijk de aap uit de mouw. De oude baas probeert me te verleiden tot een vakantie in zijn caravan van acht meter, maar dan moet ik die (en hem) wel zelf even naar Spanje rijden. Hij heeft het ook aan zijn dochter gevraagd, maar die heeft er de tijd niet voor, al lijkt hij dat zelf geen enkel probleem te vinden, want die dochter blijkt niet te vertrouwen te zijn. Toch komt ze iedere week trouw langs, vertelt hij. Dan drinken ze samen koffie en dan neemt hij daar een lekker koekje bij. Dochterlief moet echter genoeg nemen met een banaan, want zij is óók te dik...

Ik maak er geen geheim van dat ik mijn koffers al bijna gepakt had, maar na zo'n opmerking gaat-ie maar lekker alleen naar Spanje!